

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 105.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866678480/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Ulykkelige paa hin Side Graven, og den kristelige Religjon er enig baade med sig selv og Fornuften i at tillægge deres Ulykke Evighed. —

Man har desuden Ret til at paastaa, den Gaade om de Ondes Skæbne i Evigheden er ikke Tilværelsens, og kan derfor ikke egenlig fordres løst af Religjonen. —

Friheden eller Syndens Mulighed er betinget nødvendig, og denne kan føre tilbage til det Evige, bør Religjonen vise; men Synden, Forfølgelsen af et endelig Maal, er Udtrykket for Menneskets totale Misbrug af Friheden. Gaaden om Beskaffenheden af dennes Resultat har Mennesket selv skabt og kan ikke fordre den løst af Religjonen, der kun kan være bestemt for dem, der ønske den første Gaades Løsning. — Tydeligere: Religjonen skal vise Vej til det Evige. De, som ikke ville gaa denne Vej, frakender det Maal, Religjonen viser hen til, Interesse for sig, og kunne ikke fordre af den at belæres om et Maal, hvis Modsatte Religjonen sætter som det eneste. — Alt hvad de af Religjonen kunne vente, er, at den kalder deres Maal det Modsatte af sit som Død af Liv. Da De ikke ville arbejde paa Genforening med det Evige, kan denne ikke blive dennem til Del. — Selv maa De vel vide, hvor de agte sig hen, siden de gaa saa ubekymrede og foragte al Vejvisning. —

Fremsættelsen af Haabet om de Ondes Lyksalighed er ikke menneskekærlig, men menneskefjendsk, da det bestyrker Menneskene i deres blinde Gang paa Lystens Vej, og hindrer deres Omvendelse. —

Saaledes blev Jeg da enig med Mig selv i en Materie, der længe forurodigede Mig. — For at være ganske upartisk, har Jeg aldrig noget Resultat i Tanke ved Begyndelsen af saadanne Undersøgelser, men lader det udvikle sig selv under Ideernes Drøftning.

Intet Menneskes Liv er saa ubetydeligt, at Han kan forklare sig det uden Antagelsen af en højere Styrelse. —

Jeg mener ikke her Løsningen af de store Problemer: hvorfra og hvorhen, der i Følge deres Natur er umulig for Os; men blot den ganske ordenlige Gang af Menneskets indre Liv, som bestemt ved de efter Udseende ubetydeligste Omstændigheder.

Det kan synes, som Jeg enten beviser for meget eller for lidet ved at vælge mit eget Liv til Eksempel, men det er nødvendigt, da Jeg ej kan kende nogen Andens. —